

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.07.2009, sp. zn. 8 Tdo 458/2009, ECLI:CZ:NS:2009:8.TDO.458.2009.1

Číslo: 18/2010

Právní věta: Vyrozumění o konání veřejného zasedání odvolacího soudu (§ 233 odst. 1 tr. ř.) lze obviněnému doručovat na jakoukoli adresu, ohledně které je možno předpokládat, že si tam vyzvedne doručovanou zásilku. Nemusí jít jen o adresu, kterou obviněný výslovně označil za účelem doručování ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) a § 63 odst. 2 tr. ř., ale též např. o adresu ohlašovny trvalého pobytu (obecního, resp. městského úřadu), jestliže obviněný není přihlášen k trvalému pobytu na jiném místě a sám se rozhodl pro takové řešení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.07.2009

Spisová značka: 8 Tdo 458/2009

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Doručování

Předpisy: § 55 odst. 1 písm. c) tr. ř.
§ 64 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných A. Z., T. M. a M. K. proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 10 To 3/2007, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 54 T 2/2005.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 9. 2005, sp. zn. 54 T 2/2005, byl obviněný A. Z. v bodech 1., 2., 3. uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Obviněný T. M. byl uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. a obviněný M. K. trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zák., oba ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. činem v bodě 4.

Za tyto trestné činy byli odsouzeni tak, že obviněnému A. Z. byl podle § 187 odst. 3 tr. zák. a § 35

odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání jedenácti roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 31. 1. 2003, sp. zn. 3 T 9/2003, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obviněnému T. M. byl za shora uvedený trestný čin podle § 187 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl podle § 39 odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou, a byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 26. 2. 2001, sp. zn. 13 T 40/2001, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obviněný M. K. byl odsouzen podle § 187 odst. 3 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi roků, a zařazen byl pro jeho výkon podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 4. 6. 2004, sp. zn. 6 T 111/2003, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti tomuto rozsudku podali obvinění A. Z., T. M. a M. K. odvolání, o nichž Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 10 To 3/2007, rozhodl tak, že z podnětu odvolání obviněného M. K. napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil ve výroku o trestu ohledně tohoto obviněného a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že podle § 187 odst. 3 tr. zák. (účinného do 1. 7. 1998) ho odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání osmi roků, pro jehož výkon ho zařadil podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou ostrahou. Odvolání obviněných A. Z. a T. M. byla zamítnuta podle § 256 tr. ř.

Všichni obvinění podali proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 10 To 3/2007, dovolání.

Pokud jde o dovolání, které podal prostřednictvím obhájce N. T. obviněný T. M., je to opřeno o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř., protože byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného ve veřejném zasedání. Vrchní soud v Praze jeho odvolání projednal v jeho nepřítomnosti s tím, že pro doručení vyrozumění na veřejné zasedání vycházel z fikce doručení podle § 64 odst. 2 tr. ř. zásilky uložené na adrese, kde se zdržoval. Závěr o možnosti tohoto způsobu doručení vrchní soud založil na doručence, v níž byla adresa shodná s tou, již obviněný nahlásil při propouštění z výkonu trestu dne 12. 2. 2006. Podle obviněného odvolací soud rozhodoval až rok po jeho propuštění, tedy uplynula dlouhá doba od data zjištění adresy obviněného a data veřejného zasedání. Podle obviněného však odvolací soud neučinil veškeré kroky směřující k vyrozumění adresáta vhodným způsobem o tom, kde je možné si zásilku určenou do vlastních rukou vyzvednout. Vyrozumění o uložení zásilky v poštovní schránce není relevantní, neboť je možné se spojit s advokátem a jeho se dotázat na způsob doručení, popř. na to, kde je možné adresáta zastihnout. Z těchto důvodů obviněný navrhl, aby dovolací soud napadená rozhodnutí zrušil s tím, aby ve smyslu § 265l odst. 1 tr. ř. věc byla přikázána a řádně projednána před soudem prvního stupně, případně i před odvolacím soudem.

V souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. se k podaným dovoláním vyjádřila státní zástupkyně působící u Nejvyššího státního zastupitelství.

V samostatně zpracovaném vyjádření k dovolání obviněného T. M. zástupkyně uvedla, že obviněný byl o veřejném zasedání odvolacího soudu, v němž bylo dne 22. 2. 2007 projednáno jeho odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, vyrozumíván v souladu s § 233 odst. 1, věta druhá, tr. ř.

Obviněný proti nedostatku poučení nebrojil, proto lze předpokládat, že vyrozumění o konání veřejného zasedání zároveň obsahovalo i poučení o tom, že veřejné zasedání může být konáno i v jeho nepřítomnosti. Doručování do vlastních rukou podle § 64 odst. 1 písm. c) tr. ř. bylo provedeno do místa, které obviněný naposledy orgánům činným v trestním řízení označil jako místo svého pobytu. Pokud byl obviněný vyrozuměn o uložení zásilky a tuto si nevyzvedl, nastala tzv. fikce doručení podle § 64 odst. 2 tr. ř. deset dnů po uložení zásilky. Ustanovení § 64 odst. 4 písm. a) tr. ř. o tom, kdy doručovanou zásilku uložit nelze, se na daný případ nevztahuje, neboť obviněný nebyl k veřejnému zasedání předvoláván podle § 233 odst. 1, věta první, tr. ř., ale byl o jeho konání toliko vyrozuměn jako osoba, jež k jeho podání dala podnět a mohla být rozhodnutím přímo dotčena. Státní zástupkyně dovolateli nepřisvědčila, a skutečnost, že obviněný sám neuvedl novou adresu svého pobytu ani nepožádal svého obhájce, aby odvolací soud o tomto informoval, nesvědčí o jeho vážném zájmu se projednání svého odvolání ve veřejném zasedání zúčastnit. Státní zástupkyně proto navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného T. M. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

K dovolání obviněného T. M., Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Tento obviněný dovolání podal pouze s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř., který přichází do úvahy, pokud byla-li porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání. Z této zákonné formulace je zřejmé, že uvedený dovolací důvod nemůže spočívat v jakékoliv nepřítomnosti obviněného u hlavního líčení nebo u veřejného zasedání, ale jen v takové jeho nepřítomnosti, která je v rozporu s konkrétním zákonným ustanovením, podle jehož výslovného příkazu nelze konat hlavní líčení nebo veřejné zasedání bez osobní účasti obviněného.

V citovaném ustanovení se tedy předpokládá, že v rozporu se zákonem bylo konáno hlavní líčení nebo veřejné zasedání v nepřítomnosti obviněného, ač měla být jeho přítomnost umožněna nebo zajištěna, čímž byl zkrácen na svém právu ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (publikované pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Podle tohoto článku má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Právo obviněného osobně se zúčastnit řízení před soudem je i v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva považováno za základní prvek práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., ve znění č. 41/1996 Sb. a č. 243/1998 Sb.). Citovaná ustanovení se musí uplatnit zejména za situace, kdy obviněný řádně a včas soudu oznámí, že se nemůže veřejného zasedání z objektivních důvodů zúčastnit, a případně vyjádří zájem na tom, aby se jej mohl zúčastnit v budoucnu (např. tím, že požádá o jeho odročení).

Přítomnost osob při veřejném zasedání obecně upravuje ustanovení § 234 odst. 1, 2 tr. ř. tak, že se veřejné zasedání koná za stálé přítomnosti všech členů senátu a zapisovatele, a nestanoví-li zákon něco jiného, není účast státního zástupce a obhájce při veřejném zasedání nutná. Je tak patrné, že toto ustanovení přítomnost obviněného při veřejném zasedání neupravuje, a tato není konkrétněji vymezena ani v žádném jiném ustanovení trestního řádu. Řešení otázky, kdy a za jakých okolností je účast obviněného při veřejném zasedání nutná, je možné vyvodit ze smyslu ustanovení § 233 odst. 1 tr. ř. upravujícího přípravu veřejného zasedání, a je závislé na tom, zda předseda senátu obviněného o veřejném zasedání pouze vyrozuměl nebo zda jej k němu předvolal.

Podle § 233 odst. 1 tr. ř. předseda senátu předvolá k veřejnému zasedání osoby, jejichž osobní účast při něm je nutná, což je zejména v případech, kdy odvolací soud považuje za nezbytné je vyslechnout, vyzvat k vyjádření k důkazu provedenému v tomto veřejném zasedání, či jej požádat o bližší

vysvětlení jejich odvolání, případně o vyjádření k odvolání jiné procesní strany. V ostatních případech, kdy osobní účast obviněného při veřejném zasedání odvolacího soudu není nutná, se obviněný o tomto veřejném zasedání pouze vyrozumí, a to jako osoba, která svým návrhem dala k veřejnému zasedání podnět, nebo jako osoba, která může být rozhodnutím učiněným v tomto veřejném zasedání přímo dotčena.

Lze tedy konstatovat (viz též přiměřeně usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2004, sp zn. [III. ÚS 95/04](#)), že současná právní úprava obsažená v ustanovení § 233 odst. 1 tr. ř. umožňuje, aby obviněný byl o konání veřejného zasedání pouze vyrozuměn, tedy nevyžaduje se jeho předvolání. Za dodržení této podmínky a se zřetelem ke skutečnostem uvedeným v ustanovení § 263 odst. 4 tr. ř. je možné konat veřejné zasedání bez přítomnosti obviněného.

Ohledně řízení u odvolacího soudu platí speciální ustanovení § 263 odst. 4 tr. ř., podle něhož v nepřítomnosti obviněného, který je ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, lze veřejné zasedání odvolacího soudu konat jen tehdy, jestliže obviněný výslovně prohlásí, že se účasti při veřejném zasedání vzdává. Na projednávanou konkrétní věc toto posledně citované ustanovení nedopadá, protože obviněný se v době projednávání jeho odvolání před odvolacím soudem nenacházel ani ve vazbě, ani ve výkonu trestu odnětí svobody, ale pobýval na svobodě. Aplikace ustanovení § 263 odst. 4 tr. ř. proto nepřichází v úvahu.

Z ustanovení § 238 odst. 1 tr. ř., podle něhož na veřejnost, řízení, počátek a odročení veřejného zasedání se užije přiměřeně ustanovení o hlavním líčení, nevyplývá, že by se ustanovení o hlavním líčení mělo přiměřeně užít i na přítomnost obviněného při veřejném zasedání (srov. Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. [II. ÚS 542/2000](#) a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2001, sp. zn. [3 Tz 58/2001](#)).

Podle § 64 odst. 2 tr. ř., nebyl-li adresát zásilky, kterou je třeba doručit do vlastních rukou, zastižen, zásilka se uloží a adresát se vhodným způsobem vyrozumí, kde si ji může vyzvednout. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedověděl, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, nebo uvedenou adresu označil pro účely doručování. Podle § 64 odst. 2 tr. ř. nelze takto uložit doručovanou zásilku, jestliže se doručuje-li obviněnému usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba, návrh na potrestání, rozsudek, trestní příkaz nebo předvolání k hlavnímu líčení nebo veřejnému zasedání. Nelze takto doručit ani jinou písemnost, jestliže to předseda senátu, státní zástupce, nebo policejní orgán z důležitých důvodů nařídí. Ze smyslu těchto ustanovení tedy vyplývá, že uložení zásilky podle § 64 odst. 2 tr. ř. a z něj vyplývající fikce doručení zásilky adresátovi nejsou vyloučeny u zásilky, jíž je obviněný jako odvolatel vyrozumíván o konání veřejného zasedání (srov. rozhodnutí č. 38/2003-II. Sb. rozh. tr.).

Podle § 63 odst. 2 tr. ř., je-li adresátem obviněný, doručuje se mu především na adresu, kterou za tím účelem uvedl. Podle § 55 odst. 1 písm. c) tr. ř. lze za adresu uvedenou obviněným pro účely doručování považovat jakoukoli adresu, kterou obviněný v rámci protokolu o úkonu trestního řízení takto označí. Tato okolnost však byla do zákona ustanovena až v zák. č. 265/2001 Sb. s účinností od 1. 1. 2002. Jde zásadně o součást sepsovaného protokolu, ale může být uvedena i při jiných úkonech, např. v žádosti, v návrhu či jiném podání obviněného, jež bylo učiněno vůči orgánům činným v trestním řízení. Proto tak obviněný může učinit např. i v písemném slibu nahrazujícím vazbu podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2007, sp. zn. [11 Tdo 110/2007](#).)

V případě, že se obviněnému doručuje na adresu, kterou označil pro účely doručování ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) tr. ř., nemusí být pro možnost uložení zásilky podle § 64 odst. 2 tr. ř. splněna podmínka, že se adresát v místě doručení zdržuje. V případě, že taková adresa za podmínek § 55

odst. 1 písm. c) tr. ř. uvedena nebyla, je nutné zkoumat, zda adresa, na níž se obviněnému doručuje je tou, u níž předpokládá, že mu na ni bude doručováno.

Ve vztahu k těmto zákonným ustanovením lze poukázat na fakta zjištěná v obsahu spisu v projednávané trestní věci, z níž je patrné, že odvolací soud na veřejné zasedání konané o odvoláních všech shora uvedených obviněných dne 22. 2. 2007 vyrozuměl obviněného T. M. vzorem č. 7a tr. ř. (vyrozumění o veřejném zasedání), na adresy v L. Na tyto adresy se obviněnému nepodařilo doručit s tím, že na obou těchto adresách si obviněný obálku nevyzvedl, a proto byly uloženy. Na adrese L. 1 bylo vyrozumění obviněnému uloženo dne 23. 1. 2007 a dále též dne 8. 2. 2007, na adrese L. 2 dne 29. 1. 2007.

Odvolací soud, když při veřejném zasedání shledal, že se obviněný T. M. nedostavil, do protokolu o veřejném zasedání uvedl, že zásilky s vyrozuměním o veřejném zasedání byly uloženy na obou shora uvedených adresách a podle § 64 odst. 2 tr. ř. považoval za den doručení 3. 2. 2007. Konal proto veřejné zasedání dne 22. 2. 2007 v jeho nepřítomnosti, neboť shledal, jak vysvětlil i v odůvodnění dovolání napadeného rozhodnutí, že pro takový postup měl splněny procesní podmínky, když obviněného o veřejném zasedání toliko vyrozumíval. Možnost tohoto postupu opřel o ustanovení § 64 odst. 2 tr. ř., protože zásilka obviněnému T. M. byla uložena na adrese, kterou uvedl při propuštění z výkonu trestu dne 12. 2. 2006.

Nejvyšší soud na podkladě výhrad obviněným v dovolání vznesených a s ohledem na obsah spisového materiálu, který nechal rovněž postupem podle § 265h tr. ř. soudem prvního stupně doplnit, považuje za nutné zdůraznit, že trestní řízení v této trestní věci je vedeno od roku 1998, tedy v něm byly prováděny úkony ještě v době, než vešlo novelou trestního řádu č. 265/2001 Sb. v účinnost ustanovení § 55 odst. 1 písm. c) tr. ř. o uvedení adresy pro doručování. Podle obsahu spisu je zřejmé, že obviněný v průběhu celého řízení užíval adresy v L. jako trvalé bydliště a jako přechodný pobyt měl Ch. V průběhu trestního řízení se však obviněný na těchto adresách nezdržoval, a proto např. i odvolací soud žádal o spolupráci při doručování obviněnému. Ve věci sp. zn. 54 T 50/2001 (z níž byla věc obviněného T. M. vyloučena), bylo Policií České republiky zjištěno, že se obviněný nezdržoval na adrese L. 1 a že byl přihlášen na Radnici v L. 2.

Ve zprávě Magistrát Města L. uvedl, že obviněný T. M. má trvalý pobyt na adrese: L. 2, což je úřední adresa, založená na návrh otce obviněného dne 23. 7. 2004, kde dokladoval na základě čestného prohlášení obviněného, že se obviněný již od roku 1994 na adrese L. 1, kde měl do té doby uvedené trvalé bydliště, nezdržuje. Městský úřad v Ch. sdělil, že obviněný T. M. na adrese Ch. nikdy hlášen nebyl a ani nebylo známo, že by se na této adrese zdržoval. Policie České republiky ve zprávě uvedla, že obviněný T. M. při zadržení dne 9. 8. 2007 za účelem dodání do výkonu trestu odnětí svobody do protokolu jako trvalý pobyt uvedl L. 2.

S ohledem na všechna tato zjištění Nejvyšší soud se zřetelem na shora uvedená procesní ustanovení shledal, že žádná z uvedených adres, nemá povahu adresy pro doručování ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) tr. ř. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 63 odst. 2 tr. ř. nestaví obligatorně, aby obviněnému bylo doručováno výhradně na adresu, kterou určí pro účely doručování, ale uvádí, že tak má být „zásadně“, lze obviněnému doručovat i na jiné adresy. Obzvláště tomu tak bude v případě, pokud trestní řízení započalo a bylo konáno po dobu, než tato právní úprava vešla v účinnost, tj. před 1. 1. 2002, tak jako tomu bylo v projednávané věci, kde se trestní stíhání vede již od roku 1998. V takovém případě je však nutné zjistit, zda adresa, na níž byla zásilka doručována a na níž je ukládána, je takovou adresou, u níž má obviněný se zřetelem na zjištěné okolnosti faktickou možnost si takovou zásilkou vyzvednout, resp. zda je obeznámen s tím, že na takovou adresu mu je zasílána.

Na základě všech v této věci zjištěných a shora uvedených skutečností Nejvyšší soud shledal, že adresa L. 2, která sice byla určena jen jako úřední adresa trvalého bydliště obviněného, byla místem,

kam obviněný předpokládal, že mu budou zásilky doručovány. K tomu, aby mu tato adresa jako trvalé bydliště byla určena, dal prostřednictvím svého otce svolení, a jednak tuto adresu obviněný sám uváděl jako místo svého pobytu (lze odkázat i na zjištění odvolacího soudu o tom, že obviněný tuto adresu uvedl při propuštění z výkonu trestu odnětí svobody). Za takovou adresu nebylo možné označit žádnou z jiných adres, které byly v průběhu dlouho trvajících řízení v této věci uvedeny, protože ani na jedné z nich nebylo v posledních letech zjištěno, že by obviněný fakticky pobýval. Proto jedinou adresou, kterou obviněný i sám mohl považovat za tu, kam mu budou zásilky zasílány, je možné v dané věci označit L. 2, na niž odvolací soud obviněného o konání veřejného zasedání vyrozumíval.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud shledal, že odvolací soud nepochybil, jestliže s ohledem na uložení zásilky obsahující vyrozumění obviněného o konání veřejného zasedání dne 22. 2. 2007 doručil na adresu L. 2, ta byla dne 23. 1. 2007 uložena, a poté s ohledem na podmínky § 64 odst. 2 tr. ř. odvolací soud považoval za doručené toto vyrozumění obviněnému dne 3. 2. 2007. Podle Nejvyššího soudu tak byla plně respektována a zachována všechna procesní práva, která jsou obviněnému pro uvedený postup trestním řádem zajištěna. Nutné je uvést i to, že nelze tolerovat zneužívání těchto práv k průtahům a obstrukcím v rámci trestního řízení, a to obzvláště za situace, kdy je (jako i v tomto případě) patrné, že obviněný často sám mařil řízení tím, že se mu vyhýbal. Nelze přehlédnout, že bylo nezbytné jej vzít do vazby, z důvodů jeho nepřítomnosti při hlavním líčení dne 6. 11. 2001 bylo nutné jeho věc ze společného řízení vyloučit a že do výkonu trestu byl dodán až policií.

Při těchto zjištěních a úvahách Nejvyšší soud považuje postup odvolacího soudu za neporušující právo obviněného osobně se zúčastnit řízení před soudem ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obviněný nebyl zkrácen na právu se vyjádřit ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.